

Αυτό το άρθρο αποτελεί το **δεύτερο** μέρος ενός άρθρου που κυκλοφόρησε σε δύο μέρη. Το πρώτο μέρος κυκλοφόρησε στο [Τεύχος 33](#) του περιοδικού [Εντός των Τειχών](#).

διεθνισμός-αυτοδιάθεση ή ισοπέδωση χωρίς όρια; συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος της απάντησης προς την εκδοτική ομάδα «Εργατική Δημοκρατία» (διάλογος)

β) Βόρειος Ιρλανδία

Η κομητεία του Ώλστερ που σήμερα αποτελεί τον διοικητικό χώρο που ονομάζεται Β. Ιρλανδία, είναι ενσωματωμένη στην κρατική επικράτεια του Βρετανικού στέμματος. Η Β. Ιρλανδία, όπως τη γνωρίζουμε σήμερα, αποτελεί τεχνητό διοικητικό δημιούργημα του Εγγλέζικου ιμπεριαλισμού. Η τεχνητή διοικητική αποκοπή ενός μέρους της Ιρλανδίας, όπου οι απόγονοι των Άγγλων αποίκων (προτεστάντες) πλειοψηφούν, δημιουργεί ψευδο-νομικιστικά ερείσματα και προσχήματα για σφαιτερισμό μέρους του Ιρλανδικού εδάφους από την Μ. Βρετανία.

Η εφαρμογή του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης του Ιρλανδικού λαού **με κανένα τρόπο δεν μπορεί να περιορισθεί πολιτικά μέσα στα υφιστάμενα διοικητικά όρια της Β. Ιρλανδίας**. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε αυτόματη παραδοχή της παράνομης και τεχνητής διοικητικής συνοριακής θεσμοποίησης που η Βρετανική αποικιοκρατία δημιούργησε στην Ιρλανδία.

Στην περίπτωση αυτή, το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης βρίσκει την πλήρη έννοιά του, **σαν πολιτική έκφραση ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ (και όχι τεμαχισμένου) του Ιρλανδικού λαού, μέσα σε ολόκληρη δηλαδή την γεωγραφική έκταση της Ιρλανδίας, γκρεμίζοντας τους τεχνητούς συνοριακούς διαχωρισμούς που η Βρετανική αποικιοκρατία δημιούργησε**.

Η Β, Ιρλανδία αποτελεί Βρετανική αποικία (στην καρδιά της Ευρώπης του 20ου αιώνα!) και πρέπει ν'απαλλαγεί από τον αποικιακό ζυγό για να ενσωματωθεί με την Ιρλανδική Δημοκρατία, για να αποτελέσουν μια ενιαία κρατική οντότητα.

Δεν νομίζω ότι η Θάτσερ είναι ευτυχής μ'αυτή την αντίληψη της εφαρμογής του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης για ολόκληρο (και όχι τεμαχισμένο) τον Ιρλανδικό λαό.

Στην περίπτωση αυτή λοιπόν, αν το δικαίωμα αυτοδιάθεσης περιοριζόταν στην κομητεία του Ώλστερ μόνο, όπου πλειοψηφούν οι Άγγλοι-προτεστάντες, το τεχνητό αυτό διοικητικό δημιούργημα θα εξακολουθούσε να παραμένει υπό Βρετανική κυριαρχία "δημοκρατικά", μια και οι Άγγλοι προτεστάντες αποτελούν την πλειοψηφία στην περιοχή αυτή. Αποτελούν όμως την μειοψηφία μέσα σε ολόκληρη την έκταση της Ιρλανδίας, και είναι γι αυτό το λόγο που οι Εγγλέζοι έτσι αυθαίρετα δημιούργησαν μια διοικητική περιοχή, για να έχουν δηλαδή μια τεχνητή "πλειοψηφία", σ' ένα συγκεκριμένο γεωγραφικό-διοικητικό χώρο.

Στην περίπτωση αυτή, το δικαίωμα αυτοδιάθεσης δεν συνεπάγεται απλή απόσχιση, αλλά ενσωμάτωση σ'ένα άλλο κράτος-Ιρλανδία.

γ) Τα νησιά Μαλβίνες (Φώκλαντς)

Τα νησιά αυτά βρίσκονται στη νοτιώτατη εσχαιά του Ατλαντικού Ωκεανού και αποτελούν Βρετανική υπερπόντιο κτήση. Τα νησιά αυτά κατακτήθηκαν από τους Άγγλους γύρω στα 1830, ενώ προηγουμένως ανήκαν στην Αργεντινή. Οι Εγγλέζοι αποίκισαν στη συνέχεια τα νησιά αυτά

εκτοπίζοντας σταδιακά εντελώς τον γηγενή πληθυσμό (3).

Ο Μάρξ συχνά ανάφερε την Αργεντινή σαν παράδειγμα μισο-αποικιακής χώρας, υπό την εξάρτηση της Βρετανίας.

Οι Μαλβίνες νήσοι ανήκουν δικαιωματικά στον Αργεντινικό λαό από τον οποίο οι Εγγλέζοι άρπαξαν τα νησιά αυτά. Είναι επίσης γνωστό ότι η στρατιωτική χούντα που το 1980 κυβερνούσε ακόμα στην Αργεντινή, προσπαθώντας να σωθεί από τις αντιφάσεις της, προσπάθησε τότε να εκμεταλλευτεί το λαϊκό αίσθημα και αποβίβασε στρατό στα νησιά, πράγμα που πυροδότησε τον γνωστό πόλεμο, και που κατάληξε στην επαναβεβαίωση της Βρετανικής κυριαρχίας. (4)

Η Θάτσερ μάλιστα ζήτησε δημαγωγικά να εφαρμοσθεί το δικαίωμα αυτοδιάθεσης(!) στα νησιά, αφήνοντας τους κατοίκους τους ν'αποφασίσουν ελεύθερα αν θέλουν να τελούν υπό Βρετανική κυριαρχία πράγμα για το οποίο δεν υπάρχει φυσικά καμμία αμφιβολία, αφού όλοι οι κάτοικοι σήμερα είναι Άγγλοι.

Εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι η Θάτσερ έχει δίκαιο, αφού έτσι δίνεται "δημοκρατικά" στους κατοίκους η ευκαιρία ν'αποφασίσουν για το μέλλον τους. Η θέση όμως αυτή δεν είναι παρά επιφανειακή και νομικιστική, αφού παραγνωρίζει και ισοπεδώνει το γεγονός ότι οι σημερινοί κάτοικοι των νησιών αυτών αποτελούν το προϊόν της ληστρικής αποικιακής Βρετανικής δύναμης σε βάρος της Αργεντινής.

Στην περίπτωση αυτή δεν τίθεται θέμα αυτοδιάθεσης των κατοίκων των νησιών αυτών γιατί κάτι τέτοιο δεν θάταν παρά επιφανειακά "δημοκρατικό", αφού θα στηριζόταν στον σφεταρισμό και την βίαια αρπαγή τμήματος της γης που δικαιωματικά ανήκει στον Αργεντινικό λαό.

Υπάρχουν λοιπόν και περιπτώσεις όπου το αίσθημα της αυτοδιάθεσης παίρνει ένα ολότελα αντιδραστικό χαρακτήρα!

Αν επικρατούσε μια ισοπεδωτική αντίληψη στην περίπτωση αυτή, τότε θάπρεπε κάποιος να σκεφτεί ότι η Θάτσερ είναι μια Ρόζα Λούξεμπουργκ, αφού ζητά να αφεθούν οι κάτοικοι των νησιών αυτών ν'αποφασίσουν ελεύθερα για την τύχη τους!

Είναι ελπίζω πλέον καθαρό γιατί η μέθοδος που χρησιμοποιεί η Ε.Δ, είναι ισοπεδωτική, και στην ουσία αντιδιαλεχτική. Η παράθεση τσιτάτων από τον Λένιν ή οποιοδήποτε άλλον προϋποθέτει ταύτιση της ουσίας και όχι του περιβλήματος. Είδαμε ήδη μερικά παραδείγματα όπου το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης παίρνει όχι απλά διαφορετική μορφή αλλά και διαφορετικό περιεχόμενο.

5) από την ισοπέδωση στην απολογία της κατοχής

Η ισοπεδωτική αντίληψη και μεθοδολογία της Ε..Δ., παίρνει κραυγαλέα μορφή στην περίπτωση της Κύπρου. Θ'αποφύγω να επεκταθώ σε ανάλυση του αν οι Ε/Κ και ιδιαίτερα οι Τ/Κ αποτελούν «λαό» ή «έθνος» ή «κοινότητα», αν και μια τέτοια συζήτηση θάχε ίσως τη σημασία της.

Θ' αναφερθώ απλά και μόνο σ' ένα παράγοντα ο οποίος λάμπει δια της απουσίας του από το άρθρο της Ε.Δ. και που είναι στενά συνυφασμένος με την εξάσκηση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης (και κατά πολύ περισσότερο, με το δικαίωμα κρατικής απόσχισης).

Πρόκειται για την αδιάρρητη και αμφίρροπη δημοκρατική σχέση μεταξύ μιας συγκεκριμένης εθνικής ομάδας και του αναντίρρητα δικού της γεωγραφικού-ιστορικού χώρου (5). Αυτή η σχέση ήταν και ο αυτονόητος κοινός παρονομαστής σ'όλα τα παραδείγματα εφαρμογής της αυτοδιάθεσης που αναφέρθηκε.

Σε καμμία περίπτωση η Λενινιστική θεωρία του δικαιώματος των λαών γι' αυτοδιάθεση, δεν παραβλέπει την εξώφθαλμη αυτή σχέση, αντίθετα, είναι στην αναγνώριση της σχέσης αυτής που παίρνει σάρκα και οστά για την καταπολέμηση του αποικισμού και της κατοχής. Όταν η σχέση αυτή καταπατάται, τότε έχουμε την πιο άμεση και στυγνή μορφή εθνικής καταπίεσης (αποικισμός, κατοχή κτλ.), που επιβάλλει το στοιχειώδες δημοκρατικό καθήκον της απελευθέρωσης.

Ο Λένιν έβλεπε αυτό το στοιχειώδες καθήκον, να παίρνει σάρκα και οστά μέσα από το δικαίωμα των λαών γ'αυτοδιάθεση, σαν ουσιαστικό στοιχείο γι'αποδυνάμωση του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού και ιδιαίτερα του αποικισμού.

Είναι μέσα απ'αυτό το πρίσμα που οι Μαρξιστές αντιλαμβάνονται την έμπραχτη υποστήριξη στον αγώνα του Παλαιστινιακού, του Ιρλανδικού και του Κυπριακού λαού **γι'απαλλαγή από την κατοχή!**

Εκτός φυσικά κι'αν για την Ε.Δ. δεν υπάρχει κατοχή στην Κύπρο (και δεν είναι τυχαίο που η Ε.Δ. δεν χρησιμοποίησε ούτε μια φορά στο άρθρο της τον όρο αυτό).

Μπορεί στα σοβαρά οποιοσδήποτε (συμπεριλαμβανομένου και της Ε.Δ.) να ισχυριστεί ότι το δικαίωμα κρατικής (και άρα και γεωγραφικής) απόσχισης που απορρέει από την εξάσκηση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης ενός λαού ή έθνους, εξυπακούει τον σφαιτερισμό και κατοχή εδαφών άλλων από εκείνων που δημοκρατικά του ανήκουν; Η σκέψη και μόνον είναι γελοία (ή μάλλον ανατριχιαστική).

Ως γνωστόν οι Τ/Κ ζούσαν διασκορπισμένοι σ' ολόκληρη την Κύπρο (τόσο στις πόλεις, όσο και στην ύπαιθρο), σε πλήρη αρμονία με τους Ε/Κ για αιώνες. Οι Τ/Κ ποτέ δεν είχαν μια συγκεκριμένη "εθνική" γεωγραφική κοιτίδα στην Κύπρο, για να μπορούν να διεκδικήσουν κάτω από οποιαδήποτε πρόφαση την απόσχισή τους (π.χ. "ΤΔΒΚ"), ή την ένταξή σε άλλη κρατική οντότητα (π.χ. Τουρκία).

Η δημιουργία εθνικά "αμιγούς" γεωγραφικής περιοχής στην Βόρεια (κατεχόμενη) Κύπρο (Τ/Κ, Έποικοι, Τουρκικός στρατός), είναι προϊόν της πιο βάρβαρης πράξης που η Κύπρος γνώρισε από τον καιρό της Οθωμανικής κατάκτησης.

Η δημιουργία της "ΤΔΒΚ" στηρίζεται στο βίαιο εκτοπισμό των νόμιμων κατοίκων της περιοχής αυτής, και στον πιο ξεδιάντροπο σφαιτερισμό των στοιχειωδέστερων αναπαλλοτρίωτων δικαιωμάτων ολόκληρου του Κυπριακού λαού.

Είναι στοιχειωδέστατο δημοκρατικό δικαίωμα των Ε/Κ προσφύγων να επιστρέφουν στα σπίτια τους χωρίς στρατούς κατοχής (ή άλλους "εγγυητές"), με τον ίδιο τρόπο που είναι και για τους Τ/Κ πρόσφυγες δικαίωμα να επιστρέφουν στα δικά τους σπίτια, και που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν διαδοχικά (συνεπικουρούσης και της ΤΜΤ) το '63-'64 και '74-'75.

Αυτή και μόνη η διεκδίκηση κλυδωνίζει το οικοδόμημα της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας στην περιοχή με τον ίδιο τρόπο που αυτή κλυδωνίζεται από την Παλαιστινιακή επανάσταση.

Η θέση της Ε.Δ. ουσιαστικά ζητεί να πεισθούν οι πρόσφυγες (στο όνομα μιας διαστρεβλωμένης 'διεθνιστικής' αντίληψης), να πληρώσουν τα σπασμένα τόσο του τουρκικού επεκτατισμού, όσο και της Ε/Κ αστικής τάξης. Και όλα αυτά για να προωθηθεί η επαναστατική χειραφέτησή τους μακριά από σωβινιστικά σχήματα!

Η χρησιμοποίηση της συγκεκριμένης αναφοράς του Λένιν, μέσα στο άρθρο της Ε.Δ. για το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των Ολλανδικών αποικιών και στο δικαίωμα απόσχισής τους, γίνεται μ' ένα τρόπο εντελώς παραπλανητικό από την Ε.Δ.

Ποιος παραλληλισμός μπορεί να υπάρχει μεταξύ των Ολλανδικών (ή οποιονδήποτε άλλων) αποικιών και το δημοκρατικό δικαίωμα κρατικής απόσχισης τους από τη μια και της Βόρειας υπό Τουρκική στρατιωτική κατοχή Κύπρου και την απόσχιση της “ΤΔΒΚ” από την άλλη; Εκτός φυσικά κι' αν για τη Ε.Δ. η Βόρεια Κύπρος ήταν Ε/Κ αποικία που “απελευθερώθηκε” από τον Τουρκικό στρατό αποδίδοντάς την στους “νόμιμους” δικαιούχους κατοίκους της, τους Τ/Κ και τους εποίκους, πράγμα που δημιουργεί την ανάγκη αναγνώρισης της “ΤΔΒΚ” μέσα στα πλαίσια της διεθνιστικής αλληλεγγύης!

Ο ισοπεδωτικός παραλογισμός ξεπερνά και τα όρια του εξωφρενικού για να μπει πλέον στο χώρο του πολιτικού σουρεαλισμού.

Βέβαια, οι Ντεκτάς, Ετζεβίτ, Εβρέν και Οζάλ, έχουν κι' αυτοί τη δική τους γνώμη, και διεκδικούν “απελευθερωτικές” δάφνες, επιστέγασμα των οποίων είναι η ανακήρυξη της “ΤΔΒΚ”. Γι' αυτούς ο Τουρκικός στρατός δεν εισέβαλε και ξερρίζωσε αλλά “απελευθέρωσε”, και η “ΤΔΒΚ” δεν είναι τίποτε άλλο από το αποτέλεσμα της εφαρμογής στην πράξη του “δικαιώματος” του Τ/Κ “λαού” γι' αυτοδιάθεση!

Βέβαια, ο καθένας είναι ελεύθερος να διαλέξει το στρατόπεδο του, αλλά ειλικρινά δεν πιστεύω ότι ο Ντεκτάς και η ΤΜΤ είναι τα καλύτερα παραδείγματα “απελευθερωτικών - αυτοδιαθεστικών” που η Ε.Δ. θα μπορούσε να στηρίξει (τολμώντας μάλιστα να επικαλεσθεί και τον Λένιν!), παραχαράσσοντας και το νόημα και το πνεύμα του δικαιώματος των λαών γι' αυτοδιάθεση, μέχρι και του σημείου απόσχισης!

Έχω την εντύπωση ότι ο Λένιν αντιλαμβανόταν “λίγο” διαφορετικά το περιεχόμενο του διεθνισμού!

Και μια και η Ε.Δ. θέλει να παρουσιάζεται σαν διεθνιστική - επαναστατική ομάδα, δεν πιστεύει ότι οι Τούρκοι διεθνιστές στην ίδια την Τουρκία αλλά και οι Τ/Κ θα έπρεπε μέσα στα πλαίσια της δικής “τους” επικράτειας ν' αγωνίζονται ενάντια στον σφαιτερισμό των δικαιωμάτων του Κυπριακού λαού στο σύνολό του, σφαιτερισμός που υλοποιείται με την δυναμική παρουσία των “πάμφτωχων” εποίκων, καθώς και του σιδερόφρακτου τουρκικού στρατού, που αποστερούν και στους Ε/Κ και Τ/Κ πρόσφυγες τα πιο δημοκρατικά τους δικαιώματα;

Είναι παρήγορο πως τέτοιου είδους άνθρωποι υπάρχουν, και είχα την τύχη να τους συναντήσω στο παρελθόν. Όσο αδύναμες κι αν είναι σήμερα οι φωνές τους (παρανομία, φυλακίσεις, κ.τ.λ.), αποτελούν θαρραλέα παραδείγματα διεθνισμού ενάντια στο δικό “τους” καταπιεστικό έθνος. (Δεν ξέρω βέβαια αν αυτό κατατάσσει τους Τούρκους διεθνιστές-επαναστάτες σαν “σοσιαλπατριώτες” “συμπαραστάτες” του Χρυσόστομου κ.λ.π.). Εκείνοι πάντως χαρακτήριζαν σαν “σοσιαλπατριώτες” όσους στο χώρο της Τουρκικής αριστερός, υποστηρίζουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την κατοχή της Κύπρου, τον ξεριζωμό, την προσφυγιά και τον εποικισμό!

Ειλικρινά προτιμώ τον τίτλο του μοναχικού “σοσιαλπατριώτη” (αν και ελπίζω νάχω αποδείξει το γελοίο του ισχυρισμού), από εκείνο του συμπαραστάτη της επεκτατικής πολιτικής της ιμπεριαλιστικής καταδυνάστευσης, κατοχυρωμένες από τέτοιες εξέχουσες προσωπικότητες όπως ο Ντεκτάς και ο Εβρέν, ή “προοδευτικές” οργανώσεις όπως η ΤΜΤ.

Ο κοινός αγώνας των Ε/Κ και Τ/Κ με τους Έλληνες και τους Τούρκους εργαζόμενους μέσα στα πλαίσια της έμπρακτης διεθνιστικής αλληλεγγύης γι' ανατροπή της ιμπεριαλιστικής καταδυνάστευσης και του κατοχικού εκτρώματος της “ΤΔΒΚ”, έχει μεταξύ άλλων ν' αντιπαλαίψει και την ισοπεδωτική μπουλτόζα του παραλογισμού, τόσο αυτής του “εθνικιστικού”, όπως του Ντεκτάς, όσο και του “διεθνιστικού”, όπως της Ε.Δ.

Χ.Η.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

(3) Η περίπτωση των Μαλβίνας καλύπτει και άλλες σύγχρονες περιπτώσεις αποικισμού, π.χ. Νέα Καληδονία, όπου ο γηγενής πληθυσμός δεν εξαλείφθηκε, αποτελεί όμως μειοψηφία.

(4) Επειδή μπορεί κάποιος να σκεφθεί ότι η αναγνώριση σαν νόμιμης της διεκδίκησης των Μαλβίνας από την Αργεντινή σημαίνει και υπεράσπιση της στρατιωτικής χούντας που διεκδίκησε τα νησιά δυναμικά, διευκρινίζω ότι η δική μου θέση ταυτίζεται μ'εκείνη που αρκετά από τα παράνομα τότε εργατικά συνδικάτα της Αργεντινής διακήρυξαν: «Μαλβίνας ναι, Δικτατορία όχι!»

(5) Ελπίζω εκτός από "σοσιαλπατριώτης" να μην χαρακτηρισθώ και 'μεγαλο-ιδεάτης'!

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Εντός των Τειχών \(Τεύχος 34\), Δεκαετία 1980-1989, 1988, Λευκωσία, Λευκωσία \(νότια\), Κυπριακό Πρόβλημα](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entostonteixon:no_34:apantisi_ergatikidimokratia&rev=1593075510

Last update: 2020/07/14 17:06

